

opusdei.org

Från Brasilien till Bergslagen

Kärleken tog Juliana från Brasilien till Bergslagen. Nu bor hon i Västerås med sin man och deras första barn. I artikeln berättar hon om sin väg till Opus Dei och hur hennes icke-katolske man stöttat henne i kallelsen.

2013-05-20

Jag kom i kontakt med Opus Dei 1996. Vi bodde nära ett center och hade en tjejklubb på lördagar hemma hos mina föräldrar. Jag var

12 år gammal och det var skoj att vara med de andra tjejerna, att baka kakor och pyssla. Vi hade föredrag om tron och jag tyckte om att lära mig leva min tro i vardagslivet och se att andra också gjorde det. Efter några år läste jag en biografi om den helige Josemaría Escrivá och det var så imponerande: så ville jag också leva, ett liv för Gud. Det var underbart att alltid kunna få andlig vägledning och lära mig att ägna tid åt Gud i det dagliga livet — att sträva efter helighet.

Under mina högskolestudier, det var 2003, träffade jag min man John. Han var då 17 år och på besök i Brasilien för ett av CISV:s sommarläger i min hemstad São José dos Campos. Han var så fin och snäll och jag blev förälskad. Han hälsade på flera gånger och trots att han inte är katolik så förstod han att jag ville ha ett kristet förhållande. Även jag hälsade på honom i Sverige och tog

kontakt med Opus Dei här eftersom jag ville fortsätta att få utbildning, bikt och andlig vägledning.

År 2007 flyttade jag till Sverige och hade då redan funderat på kallelsen som supernumerarie. I början var det svårt att ta ytterligare ett steg, att vara generös mot Gud. Jag pratade också med John, eftersom vi skulle gifta oss inom kort och jag ville att han skulle vara delaktig i min kallelse. Det kändes väldigt bra när jag sa "ja" till Gud och livet fick en ny glans.

John och jag gifte oss i juli 2009 i Brasilien och kom tillbaka till Sverige strax efter, eftersom jag jobbade på ett Chokolaterie och John pluggade ekonomi. Min man har stor förståelse för vad det innebär att vara katolik och supernumerarie. Många gånger har han kört flera mil bara för att jag skall kunna delta i mässan! Vi ville gärna få barn och vi

bad om den salige Johannes Paulus II:s förbön och den 30:e december 2012 kom vår lilla Victor till världen. Vi är mycket tacksamma över denna Guds gåva.

Man skulle kunna tro att det är svårt att vara gift med en icke-katolik. Men John uppskattar Katolska kyrkans lära och han tycker mycket om den helige Josemaría och de Opus Dei-medlemmar han känner. Han gillar också Verkets budskap om helighet i vardagen. Den tid som jag ägnar varje dag åt bön, mässa, rosenkransen och andlig läsning är en riktig investering i familjelivet, för ju mer generös jag är mot Gud desto bättre blir tiden med min familj. Min man märker det och uppskattar det också — inte minst efter den årliga helgreträffen då jag kommer hem med nya krafter. Det är svårt att hinna med allt, men Gud är alltid mer generös än vi skulle kunna förvänta oss.

I Sverige har jag lärt mig att leva tron på allvar då så många är långt ifrån Gud. Att Opus Dei finns här är en skatt och att vi nu kan förfoga över en kursgård i Surahammar för att ordna reträtter, kurser o.s.v. gör mig överlycklig! Det är så nära Västerås, och på kursgården jobbar en annan supernumerarie – så nu är vi två medlemmar i trakten.

Min dröm är att många ska lära känna Gud genom Verkets verksamheter och att vi snart kan ha ännu flera aktiviteter i Surahammars Herrgård och snart ett center här.